

DIRECTIVA NR. 98/78/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 27 octombrie 1998
privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare parte a unui grup de asigurare

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 57 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 189b din tratat ⁽³⁾,

(2) întrucât, în conformitate cu Directiva nr. 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la asigurarea generală și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE ⁽⁶⁾, și cu Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la asigurarea directă de viață și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE ⁽⁷⁾, inițierea și desfășurarea activității de asigurare sunt condiționate de acordarea unei autorizații oficiale unice, eliberată de autoritățile statului membru în care întreprinderea de asigurare are sediul social (statul membru de origine); întrucât o astfel de autorizație permite întreprinderii respective să își desfășoare activitatea pe tot teritoriul Comunității, în conformitate fie cu dreptul de stabilire, fie cu libertatea de a presta servicii; întrucât autoritățile competente din statele membre de origine răspund de supravegherea solidității financiare a întreprinderilor de asigurare, inclusiv de solvabilitatea acestora;

(1) întrucât prima Directivă nr. 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la inițierea și desfășurarea activității de asigurare generală ⁽⁴⁾ și prima Directivă nr. 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la inițierea și desfășurarea activității de asigurare directă de viață ⁽⁵⁾ impun întreprinderilor de asigurare să aibă o marjă de solvabilitate;

(3) întrucât măsurile referitoare la supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare dintr-un grup de asigurare ar trebui să permită autorităților care supraveghează o întreprindere de asigurare să facă o evaluare mai bine fondată a situației financiare a acesteia; întrucât o asemenea supraveghere suplimentară ar trebui să aibă în vedere anumite întreprinderi care nu fac în prezent obiectul supravegherii în conformitate cu directivele comunitare; întrucât prezenta directivă nu implică în nici un fel faptul că statele membre trebuie să realizeze o supraveghere a acestor întreprinderi în mod individual;

⁽¹⁾ JO C 341, 19.12.1995, p. 16 și JO C 108, 7.4.1998, p. 48.

⁽²⁾ JO C 174, 17.6.1996, p. 16.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 23 octombrie 1997 (JO C 339, 10.11.1997, p. 136), Poziția Comună a Consiliului din 30 martie 1998 (JO C 204, 30.6.1998, p. 1), Decizia Parlamentului European din 16 septembrie 1998 (JO C 313, 12.10.1998) și Directiva Consiliului din 13 octombrie 1998.

⁽⁴⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 95/26/CE (JO L 168, 18.7.1995, p. 7).

⁽⁵⁾ JO L 63, 13.3.1979, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 95/26/CE.

⁽⁶⁾ JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă modificată de Directiva 95/26/CE.

⁽⁷⁾ JO L 360, 9.12.1992, p. 1. Directivă modificată de Directiva 95/26/CE.

- (4) întrucât, pe piața comună a asigurărilor, întreprinderile de asigurare sunt în concurență directă unele cu altele și, în consecință, normele referitoare la cerințele de capital trebuie să fie echivalente; întrucât, în acest scop, criteriile aplicate pentru determinarea supravegherii suplimentare nu trebuie lăsate exclusiv la latitudinea statelor membre; întrucât adoptarea unor norme de bază comune este în interesul Comunității, în sensul că previne denaturarea normelor concurenței; întrucât este necesar să se elimine anumite divergențe între legile statelor membre cu privire la normele prudențiale care reglementează întreprinderile de asigurare dintr-un grup de asigurare;
- (5) întrucât abordarea adoptată constă în realizarea unei armonizări esențiale, necesare și suficiente pentru a se ajunge la o recunoaștere reciprocă a sistemelor de control prudențial în domeniu; întrucât scopul prezentei directive este în principal de a proteja interesele persoanelor asigurate;
- (6) întrucât anumite dispoziții ale prezentei directive definesc niște standarde minime; întrucât un stat membru de origine poate stabili norme mai stricte pentru întreprinderile de asigurare autorizate de propriile sale autorități competente;
- (7) întrucât prezenta directivă prevede supravegherea suplimentară a oricărei întreprinderi de asigurare care este o întreprindere participativă în cel puțin o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță și, potrivit altor dispoziții, supravegherea suplimentară a oricărei întreprinderi de asigurare a cărei întreprindere mamă este o societate holding de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o societate holding mixtă de asigurare; întrucât supravegherea întreprinderilor de asigurare pe bază individuală de către autoritățile competente rămâne principiul esențial al supravegherii activității de asigurare;
- (8) întrucât este necesar să se calculeze o situație de solvabilitate ajustată pentru întreprinderile de asigurare ce fac parte dintr-un grup de asigurare; întrucât autoritățile competente din Comunitate aplică diferite metode pentru a ține seama de efectele pe care le poate avea asupra situației financiare a unei întreprinderi de asigurare faptul că aceasta face parte dintr-un grup de asigurare; întrucât prezenta directivă stabilește trei metode de realizare a acestui calcul; întrucât se acceptă principiul potrivit căruia aceste metode sunt echivalente din punct de vedere prudențial;
- (9) întrucât solvabilitatea unei întreprinderi de asigurare subsidiară afiliată unei societăți holding de asigurare, unei întreprinderi de reasigurare sau unei întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță poate fi afectată de resursele financiare ale grupului din care face parte respectiva întreprindere și de distribuția resurselor financiare în interiorul grupului; întrucât autoritățile competente ar trebui să dispună de mijloace pentru a exercita o supraveghere suplimentară și pentru a adopta măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare în cazul în care solvabilitatea acesteia este sau riscă să fie amenințată;
- (10) întrucât autoritățile competente ar trebui să aibă acces la toate informațiile necesare pentru a exercita o supraveghere suplimentară; întrucât ar trebui să se instituie cooperarea între autoritățile responsabile cu supravegherea întreprinderilor de asigurare, precum și între acestea și autoritățile responsabile cu supravegherea altor sectoare financiare;
- (11) întrucât tranzacțiile intra-grup pot afecta situația financiară a unei întreprinderi de asigurare; întrucât autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să exercite o supraveghere generală asupra anumitor tipuri de astfel de operațiuni intra-grup și să ia măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare, în cazul în care solvabilitatea acesteia este sau riscă să fie amenințată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei directive:

- (a) „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere care a primit o autorizație oficială în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE sau cu articolul 6 din Directiva 79/267/CEE;
- (b) „întreprindere de asigurare dintr-o țară terță” înseamnă o întreprindere care, în cazul în care ar avea sediul social în Comunitate, ar avea nevoie de autorizație în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE sau cu articolul 6 din Directiva 79/267/CEE;
- (c) „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere, alta decât o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, a cărei activitate principală constă în acceptarea riscurilor cedate de o întreprindere de asigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau de alte întreprinderi de reasigurare;

- (d) „întreprindere mamă” înseamnă o întreprindere mamă în sensul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE ⁽¹⁾ și orice întreprindere care, potrivit opiniei autorităților competente, exercită în mod efectiv o influență dominantă asupra altei întreprinderi;
- (e) „filială” înseamnă o filială în sensul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE și orice întreprindere asupra căreia, potrivit opiniei autorităților competente, o întreprindere mamă exercită în mod efectiv o influență dominantă. Toate filialele unei întreprinderi filiale sunt considerate și ele filiale ale întreprinderii mamă a acestor întreprinderi;
- (f) „participație” înseamnă o participație în sensul articolului 17 prima teză din Directiva 78/660/CEE ⁽²⁾ sau deținerea, direct sau indirect, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;
- (g) „societate participativă” înseamnă o întreprindere care este fie o întreprindere mamă, fie altă întreprindere care deține o participație;
- (h) „întreprindere afiliată” înseamnă fie o filială, fie o altă întreprindere în care se deține o participație;
- (i) „societate holding de asigurare” înseamnă o întreprindere mamă a cărei activitate principală constă în achiziționarea și deținerea de participații în filiale, în cazul în care aceste filiale sunt exclusiv sau în principal întreprinderi de asigurare, întreprinderi de reasigurare sau întreprinderi de asigurare din țări terțe, cel puțin una din aceste filiale fiind o întreprindere de asigurare;
- (j) „societate holding mixtă de asigurare” înseamnă o întreprindere mamă, alta decât o întreprindere de asigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, o întreprindere de reasigurare sau o societate holding de asigurare, care include printre filiale sale cel puțin o întreprindere de asigurare;
- (k) „autorități competente” înseamnă autoritățile naționale care, prin acte cu putere de lege sau norme administrative, sunt abilitate să supravegheze întreprinderile de asigurare.

(1) A șaptea Directivă 83/349/CEE Consiliului din 13 iunie 1983 în sensul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat cu privire la conturile consolidate (JO L 193, 18.7.1983, p. 1). Directivă modificată ultima dată de Actul de Aderare din 1994.

(2) A patra Directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 în baza articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat cu privire la conturile anuale ale anumitor categorii de societăți (JO L 222, 14.8.1978, p. 11). Directivă modificată ultima dată de Actul de Aderare din 1994.

Articolul 2

Cazuri de aplicare a unei supravegheri suplimentare în întreprinderile de asigurare

(1) În plus față de dispozițiile Directivei 73/239/CEE ce stabilesc normele referitoare la supravegherea întreprinderilor de asigurare, statele membre asigură supravegherea suplimentară a oricărei întreprinderi de asigurare care este o întreprindere participativă în cel puțin o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 5, 6, 8 și 9.

(2) Orice întreprindere de asigurare a cărei întreprindere mamă este o societate holding de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță face obiectul unei supravegheri suplimentare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 5 alineatul (2), precum și la articolele 6, 8 și 10.

(3) Orice întreprindere de asigurare a cărei întreprindere mamă este o societate holding mixtă de asigurare face obiectul unei supravegheri suplimentare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 5 alineatul (2), articolele 6 și 8.

Articolul 3

Domeniul de aplicare a supravegherii suplimentare

(1) Exercițarea supravegherii suplimentare în conformitate cu articolul 2 nu presupune în nici un fel faptul că autoritățile competente sunt obligate să exercite o funcție de supraveghere în raport cu o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, o societate holding de asigurări, o societate holding mixtă de asigurare sau o întreprindere de reasigurare, considerate individual.

(2) Supravegherea suplimentară ține seama de:

- întreprinderile afiliate ale întreprinderii de asigurare;
- întreprinderile participative în întreprinderea de asigurare;
- întreprinderile afiliate ale unei întreprinderi participative într-o întreprindere de asigurare, la care se face referire

la articolele 5, 6, 8, 9 și 10.

(3) Statele membre pot decide să nu ia în considerare, pentru supravegherea suplimentară menționată la articolul 2, întreprinderile având sediul social într-o țară terță în care există obstacole legale în transferul informațiilor necesare, fără a aduce atingere dispozițiilor Anexei I, punctul 2.5 și Anexei II, punctul 4.

În plus, autoritățile competente care răspund de exercitarea supravegherii suplimentare pot hotărî, în situațiile descrise mai jos, de la caz la caz să nu ia în considerare o întreprindere pentru supravegherea suplimentară menționată la articolul 2:

- în cazul în care întreprinderea care ar trebui inclusă prezintă un interes nesemnificativ în raport cu obiectivele supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare;
- în cazul în care includerea situației financiare a întreprinderii ar fi nepotrivită sau de natură să inducă în eroare în raport cu obiectivele supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare.

Articolul 4

Autoritățile competente să exercite supravegherea suplimentară

(1) Supravegherea suplimentară se exercită de către autoritățile competente ale statului membru în care întreprinderea de asigurare a primit autorizația oficială în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE sau cu articolul 6 din Directiva 79/267/CEE.

(2) În cazul în care întreprinderile de asigurare autorizate în două sau mai multe state membre au drept întreprindere mamă aceeași societate holding de asigurare, întreprindere de reasigurare, întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau societate holding mixtă de asigurare, autoritățile competente din statele membre respective se pot pune de acord pentru a desemna pe aceea dintre ele care să răspundă de exercitarea supravegherii suplimentare.

(3) În cazul în care un stat membru are mai multe autorități competente cu supravegherea prudențială a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de reasigurare, statul membru respectiv ia măsurile ce se impun pentru a organiza coordonarea acestor autorități.

Articolul 5

Disponibilitatea și calitatea informațiilor

(1) Statele membre prevăd ca autoritățile competente să ceară ca fiecare întreprindere de asigurare care face obiectul supravegherii suplimentare să dispună de mecanismele de control intern corespunzătoare pentru a furniza datele și informațiile care sunt utile pentru exercitarea supravegherii suplimentare.

(2) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că nu există nici un obstacol de natură juridică, în limita competențelor lor, care să împiedice întreprinderile de asigurare supuse supravegherii suplimentare și întreprinderile lor afiliate și întreprinderile participative să facă schimb de informații care servesc scopurilor supravegherii suplimentare.

Articolul 6

Accesul la informații

(1) Statele membre prevăd ca autoritățile lor competente care răspund de exercitarea supravegherii suplimentare să aibă acces la toate informațiile care ar putea să servească la supravegherea unei întreprinderi de asigurare care face obiectul supravegherii suplimentare. Autoritățile competente se pot adresa direct întreprinderilor în cauză menționate la articolul 3 alineatul (2) pentru a obține informațiile necesare numai în cazul în care aceste informații au fost solicitate întreprinderii de asigurare și aceasta nu le-a furnizat.

(2) Statele membre prevăd ca autoritățile lor competente să poată să desfășoare pe teritoriul lor, ele însele sau prin intermediul unor persoane pe care le desemnează în acest scop, verificări la fața locului ale informațiilor menționate la alineatul (1) la:

- întreprinderea de asigurare care face obiectul supravegherii suplimentare;
- filialele întreprinderii de asigurare respective;
- întreprinderi mamă ale întreprinderii de asigurare respective;
- filialele întreprinderii mamă a întreprinderii de asigurare respective.

(3) În cazul în care, în aplicarea prezentului articol, autoritățile competente ale unui stat membru doresc, în anumite situații, să verifice informații importante referitoare la o întreprindere situată în alt stat membru și care este o întreprindere de asigurare afiliată, o filială, o întreprindere mamă sau o filială a întreprinderii mamă a întreprinderii de asigurare care face obiectul supravegherii suplimentare, acestea trebuie să ceară autorităților competente din celălalt stat membru să facă această verificare. Autoritățile care primesc o astfel de solicitare trebuie, în limitele competențelor lor, fie să facă aceste verificări ele însele, fie să permită autorităților care au făcut cererea să facă verificarea sau să permită unui auditor sau unui expert să o realizeze.

Articolul 7

Cooperarea între autoritățile competente

(1) În cazul în care întreprinderile de asigurare cu sediul în state membre diferite sunt direct sau indirect afiliate sau au o întreprindere participativă comună, autoritățile competente din fiecare stat membru fac schimb de informații utile la cerere, astfel încât să permită sau să faciliteze exercitarea supravegherii în conformitate cu prezenta directivă și comunică din proprie inițiativă toate informațiile pe care le consideră esențiale pentru celelalte autorități competente.

(2) În cazul în care o întreprindere de asigurare și o instituție de credit, astfel cum este aceasta definită de Directiva 77/780/CEE ⁽¹⁾ sau o întreprindere de investiții, astfel cum este definită de Directiva 93/22/CEE ⁽²⁾, ori amândouă sunt direct sau indirect afiliate sau au o întreprindere participativă comună, autoritățile competente și autoritățile care au o responsabilitate publică în ceea ce privește supravegherea celorlalte întreprinderi colaborează îndeaproape. Fără a aduce atingere competențelor pe care le au, aceste autorități își vor furniza reciproc orice informație menită să le simplifice misiunea, în special în cadrul prezentei directive.

(3) Informațiile primite în temeiul dispozițiilor prezentei directive și în special schimburile de informații între autoritățile competente prevăzute în prezenta directivă, sunt reglementate prin obligația respectării secretului profesional definit la articolul 16 din Directiva 92/49/CEE și articolul 15 din Directiva 92/96/CEE.

Articolul 8

Tranzacțiile intra-grup

(1) Statele membre adoptă dispozițiile necesare pentru ca autoritățile competente să exercite o supraveghere generală a tranzacțiilor care au loc între:

- (a) o întreprindere de asigurare și:
- (i) o filială a întreprinderii de asigurare;
 - (ii) o întreprindere participativă în întreprinderea de asigurare;
 - (iii) o întreprindere afiliată unei întreprinderi participative în întreprinderea de asigurare;
- (b) o întreprindere de asigurare și o persoană fizică care deține o participație în:
- (i) o întreprindere de asigurare sau în oricare din întreprinderile afiliate ale acesteia;
 - (ii) o întreprindere participativă în întreprinderea de asigurare;
 - (iii) o întreprindere afiliată a unei întreprinderi participative în întreprinderea de asigurare.

⁽¹⁾ Prima Directivă 77/780/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1977 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la inițierea și derularea activității instituțiilor de credit (JO L 322, 17.12.1977, p. 30). Directivă modificată ultima dată de Directiva 96/13/CE (JO L 66, 16.3.1996, p. 15).

⁽²⁾ Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare (JO L 141, 11.6.1993, p. 27). Directivă modificată ultima dată de Directiva 97/9/CE (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

Aceste tranzacții se referă în special la:

- împrumuturi;
- garanții și tranzacții extra-bilanțiere;
- elemente eligibile pentru marja de solvabilitate;
- investiții;
- operațiuni de reasigurare;
- acorduri de împărțire a costurilor.

(2) În acest scop, statele membre solicită ca întreprinderile de asigurare să raporteze tranzacțiile semnificative către autoritățile competente cel puțin o dată pe an, astfel cum se prevede la alineatul (1).

În cazul în care, pe baza acestor informații, se ajunge la concluzia că solvabilitatea întreprinderii de asigurare este sau poate fi amenințată, autoritatea competentă ia măsurile care se impun la nivelul întreprinderii de asigurare.

Articolul 9

Cerința solvabilității ajustate

(1) În situațiile menționate la articolul 2 alineatul (1), statele membre solicită să se facă un calcul al solvabilității ajustate, în conformitate cu anexa I.

(2) Orice întreprindere afiliată, întreprindere participativă sau întreprindere afiliată a unei întreprinderi participative este inclusă în calculul prevăzut la alineatul (1).

(3) În cazul în care calculul prevăzut la alineatul (1) arată că solvabilitatea ajustată este negativă, autoritățile competente iau măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare în cauză.

Articolul 10

Întreprinderile de reasigurare, societățile holding de asigurare și întreprinderile de asigurare din țări terțe

(1) În cazul menționat la articolul 2 alineatul (2), statele membre solicită ca metoda supravegherii suplimentare să fie aplicată în conformitate cu Anexa II.

(2) În cazul menționat la articolul 2 alineatul (2), calculul include toate întreprinderile afiliate ale societății holding de asigurare, ale întreprinderii de reasigurare sau ale întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță, potrivit procedurii prevăzute la Anexa II.

(3) În cazul în care, pe baza acestui calcul, autoritățile competente ajung la concluzia că solvabilitatea întreprinderii de asigurare filială a unei societăți holding de asigurare, întreprinderii de reasigurare sau întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță este sau poate fi amenințată, acestea iau măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare respective.

Articolul 11

Aplicare

(1) Statele membre adoptă, cel târziu până la 5 iunie 2000, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma cu prezenta directivă. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la acest lucru.

(2) Statele membre prevăd ca actele menționate la alineatul (1) să se aplice în primul rând la supravegherea conturilor pentru exercițiul financiar care începe la 1 ianuarie 2001 sau în cursul aceluși an calendaristic.

(3) Atunci când statele membre adoptă actele prevăzute la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(4) Comisiei i se comunică de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(5) Cel târziu până la 1 ianuarie 2006, Comisia prezintă Comitetului de Asigurări un raport privind aplicarea prezentei directive și, după caz, privind necesitatea unei armonizări în continuare.

Articolul 12

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării sale în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 13

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 27 octombrie 1998.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. M. GIL-ROBLES

Pentru Consiliu

Președintele

E. HOSTASCH

ANEXA I

CALCULUL SOLVABILITĂȚII AJUSTATE A ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE

1. SELECTAREA METODEI DE CALCUL ȘI PRINCIPIILE GENERALE

- A. Statele membre adoptă dispoziții astfel încât calculul solvabilității ajustate a întreprinderilor de asigurare specificate la articolul 2 alineatul (1) să se facă potrivit uneia din metodele descrise la punctul (3). Un stat membru poate adopta, cu toate acestea, dispoziții în conformitate cu care autoritățile competente să poată autoriza sau impune aplicarea uneia din metodele specificate la punctul (3), diferită de cea aleasă de statul membru.

B. **Proportionalitatea**

Calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare trebuie să țină seama de partea proporțională deținută de întreprinderea participativă în întreprinderile sale afiliate.

„Parte proporțională” înseamnă fie partea de capital subscris deținută direct sau indirect de către întreprinderea participativă, în cazul în care se utilizează metoda 1 sau metoda 2 descrisă la punctul (3), fie procentajele folosite pentru stabilirea conturilor consolidate, în cazul în care se utilizează metoda 3 descrisă la punctul (3).

Cu toate acestea, indiferent de metoda folosită, în cazul în care întreprinderea afiliată este o filială și are un deficit de solvabilitate, trebuie să se ia în considerare totalul deficitului de solvabilitate al filialei.

Cu toate acestea, în cazul în care, potrivit opiniei autorităților competente, responsabilitatea întreprinderii mamă care deține o parte din capital se limitează strict și fără ambiguitate la acea parte de capital, autoritățile competente respective pot permite ca deficitul de solvabilitate al filialei să fie luat în calcul pe bază proporțională.

C. **Eliminarea dublei utilizări a elementelor marjei de solvabilitate**C.1. *Tratamentul general al elementelor marjei de solvabilitate*

Indiferent de metoda folosită pentru calculul solvabilității ajustate a întreprinderii de asigurare, trebuie eliminată dubla utilizare a elementelor admise pentru marja de solvabilitate între diferite întreprinderi de asigurare luate în considerare la acest calcul.

În acest scop, la calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare și în cazul în care metodele descrise la punctul (3) nu prevăd acest lucru, următoarele valori se elimină:

- valoarea oricărui activ al întreprinderii de asigurare respective care reprezintă finanțarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a uneia din întreprinderile de asigurare afiliate;
- valoarea oricărui activ al unei întreprinderi de asigurare afiliate unei întreprinderi de asigurare, care reprezintă finanțarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a respectivei întreprinderi de asigurare;
- valoarea oricărui activ al unei întreprinderi de asigurare afiliată unei întreprinderi de asigurare care reprezintă finanțarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a oricărei alte întreprinderi de asigurare afiliate întreprinderii de asigurare respective.

C.2. *Tratamentul anumitor elemente*

Fără a aduce atingere dispozițiilor secțiunii C.1:

- rezervele de beneficii și beneficiile viitoare ale unei întreprinderi de asigurare de viață afiliată unei întreprinderi de asigurare pentru care se calculează solvabilitatea ajustată;
- orice capital subscris dar nevărsat al unei întreprinderi de asigurare afiliată unei întreprinderi de asigurare pentru care se calculează solvabilitatea ajustată;

pot fi luate în calcul numai în măsura în care sunt eligibile pentru a acoperi cerința marjei de solvabilitate a întreprinderii afiliate respective. Cu toate acestea, orice capital subscris dar nevărsat ce reprezintă o obligație potențială pentru întreprinderea participativă se exclude integral din calcul.

Orice capital subscris dar nevărsat al întreprinderii de asigurare participative ce reprezintă o obligație potențială pentru o întreprindere de asigurare afiliată se exclude de asemenea din calcul.

Orice capital subscris dar nevărsat al unei întreprinderi de asigurare afiliate ce reprezintă o obligație potențială pentru o altă întreprindere de asigurare afiliată a aceleiași întreprinderi de asigurare participative se exclude din calcul.

C.3. *Transferabilitate*

În cazul în care autoritățile competente consideră că anumite elemente eligibile pentru marja de solvabilitate a unei întreprinderi de asigurare afiliate, alta decât cea menționată la secțiunea C.2, nu sunt disponibile în mod efectiv pentru a acoperi cerința marjei de solvabilitate a întreprinderii de asigurare participative pentru care se calculează solvabilitatea ajustată, elementele respective pot fi incluse în calcul numai în măsura în care ele sunt eligibile pentru a acoperi cerința marjei de solvabilitate a întreprinderii afiliate.

C.4. Suma elementelor vizate la secțiunile C.2 și C.3 nu poate depăși cerința marjei de solvabilitate a întreprinderii de asigurare afiliate.

D. **Eliminarea creării de capital intra-grup**

La calcularea solvabilității ajustate, nu se ține seama de nici un element eligibil pentru marja de solvabilitate care rezultă din finanțarea reciprocă dintre întreprinderea de asigurare și:

- o întreprindere afiliată;

- o întreprindere participativă;

- o altă întreprindere afiliată a oricăreia din întreprinderile sale participative.

În plus, nu se ține seama de nici un element eligibil pentru marja de solvabilitate a unei întreprinderi de asigurare afiliată unei întreprinderi de asigurare pentru care se calculează solvabilitatea ajustată, în cazul în care elementul în cauză rezultă din finanțarea reciprocă cu orice altă întreprindere afiliată unei întreprinderi de asigurare respectivă.

În mod special, finanțarea reciprocă există în cazul în care o întreprindere de asigurare sau oricare din întreprinderile sale afiliate, deține acțiuni sau acordă împrumuturi unei alte întreprinderi care, direct sau indirect, deține un element eligibil pentru marja de solvabilitate a celei dintâi întreprinderi.

E. Autoritățile competente veghează ca solvabilitatea ajustată să fie calculată cu frecvența prevăzută de Directivele 73/239/CEE și 79/267/CEE privind calcularea marjei de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare. Valoarea activelor și pasivelor se evaluează în conformitate cu dispozițiile relevante ale Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE și 91/674/CEE ⁽¹⁾.

2. APLICAREA METODELOR DE CALCUL

2.1. **Întreprinderile de asigurare afiliate**

Calculul solvabilității ajustate se face în conformitate cu principiile și metodele generale prevăzute de prezenta anexă.

⁽¹⁾ Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind conturile anuale și conturile consolidate ale întreprinderilor de asigurare (JO L 374, 31.12.1991, p. 7).

În toate metodele, în cazul în care întreprinderea de asigurare are mai multe întreprinderi afiliate, calculul solvabilității ajustate se face prin integrarea fiecăreia din aceste întreprinderi de asigurare afiliate.

În cazul participațiilor succesive (de exemplu: o întreprindere de asigurare este o întreprindere participativă într-o altă întreprindere de asigurare care este la rândul său o întreprindere participativă într-o întreprindere de asigurare), calculul solvabilității ajustate se face la nivelul fiecărei întreprinderi de asigurare participative care are cel puțin o întreprindere de asigurare afiliată.

Statele membre pot renunța la calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare:

- în cazul în care întreprinderea este o întreprindere afiliată altei întreprinderi de asigurare autorizată în același stat membru, iar întreprinderea afiliată respectivă este luată în calculul solvabilității ajustate a întreprinderii de asigurare participative sau
- în cazul în care întreprinderea de asigurare este o întreprindere afiliată fie unei societăți holding de asigurare, fie unei întreprinderi de reasigurare cu sediul social în același stat membru ca și întreprinderea de asigurare, și atât societatea holding de asigurare sau întreprinderea de reasigurare, cât și întreprinderea de asigurare afiliată sunt luate în calculul efectuat.

Statele membre pot, de asemenea, să renunțe la calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare în cazul în care este vorba de o întreprindere de asigurare afiliată altei întreprinderi de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau o societate holding de asigurare cu sediul social într-un alt stat membru și în care autoritățile competente din statele membre respective au convenit să acorde autorității competente din cel din urmă stat membru dreptul de a exercita o supraveghere suplimentară.

În toate cazurile, derogarea se acordă numai în cazul în care elementele eligibile pentru marja de solvabilitate care sunt luate în calcul sunt, conform cerințelor autorităților competente, repartizate în mod corespunzător între întreprinderile respective.

Statele membre pot prevedea ca, în situația în care întreprinderea de asigurare afiliată are sediul social într-un alt stat membru decât întreprinderea de asigurare pentru care se face calculul solvabilității ajustate, calculul să țină cont, în ceea ce privește întreprinderea afiliată, de situația solvabilității așa cum este aceasta evaluată de autoritățile competente ale celuilalt stat membru.

2.2. **Întreprinderi de reasigurare afiliate**

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare care este o întreprindere participativă într-o întreprindere de reasigurare, această întreprindere de reasigurare afiliată este tratată, exclusiv în scopul calculului, prin analogie cu o întreprindere de asigurare afiliată, prin aplicarea principiilor și metodelor generale descrise de prezenta anexă.

În acest scop, o cerință de solvabilitate noțională se stabilește pentru fiecare întreprindere de reasigurare afiliată, pe baza aceluiași norme prevăzute la articolul 16 alineatul (2) până la (5) din Directiva 73/239/CEE sau la articolul 19 din Directiva 79/267/CEE. Cu toate acestea, în cazul unor dificultăți semnificative în aplicarea acestor norme, autoritățile competente pot permite ca cerința solvabilității noționale de viață să fie calculată pe baza primului rezultat prevăzut la articolul 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE. Aceleași elemente prevăzute la articolul 16 alineatul (1) din Directiva 73/239/CEE și articolul 18 din Directiva 79/267/CEE se recunosc ca eligibile pentru marja de solvabilitate noțională. Valoarea activelor și pasivelor se determină potrivit aceluiași dispoziții prevăzute de acele directive și de Directiva 91/674/CEE.

2.3. **Societățile holding de asigurare intermediare**

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare care deține o participație într-o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare afiliată sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță prin intermediul unei societăți holding de asigurare, se ține seama de situația societății holding de asigurare intermediar. Exclusiv în scopurile acestui calcul, care urmează să fie efectuat în conformitate cu metodele și principiile generale descrise în prezenta anexă, această societate holding de asigurare este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare care cade sub incidența cerinței de solvabilitate zero și care este reglementată prin condiții similare cu cele prevăzute la articolul 16 alineatul (1) din Directiva 73/239/CEE sau la articolul 18 din Directiva 79/267/CEE cu privire la elementele eligibile pentru marja de solvabilitate.

2.4. **Întreprinderi de asigurare sau reasigurare afiliate, cu sediul social în țări terțe**

A. *Întreprinderi de asigurare afiliate din țări terțe*

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare care este o întreprindere participativă într-o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, aceasta din urmă este tratată, exclusiv în scopurile calculului, prin analogie cu o întreprindere de asigurare afiliată, prin aplicarea principiilor și metodelor generale descrise de prezenta anexă.

Cu toate acestea, în cazul în care țara terță în care întreprinderea respectivă are sediul social o obligă pe aceasta din urmă să obțină o autorizație și îi impune o cerință de solvabilitate cel puțin comparabilă cu cea prevăzută de Directivele 73/239/CEE sau 79/267/CEE, ținând seama de elementele de acoperire din această cerință, statele membre pot prevedea ca, în ceea ce privește întreprinderea respectivă, calculul să ia în considerare cerința de solvabilitate și elementele eligibile pentru satisfacerea acestei cerințe prevăzute de țara terță în cauză.

B. *Întreprinderi de reasigurare afiliate din țări terțe*

Fără a aduce atingere celor prevăzute la secțiunea 2.2, la calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare care este o întreprindere participativă într-o întreprindere de reasigurare cu sediul social într-o țară terță și cu condiția respectării aceluiași condiții ca cele prevăzute la punctul (A) de mai sus, statele membre pot prevedea ca, în ceea ce privește întreprinderea respectivă, calculul să țină seama de cerința privind fondurile proprii și de elementele eligibile pentru satisfacerea acestei cerințe, așa cum sunt prevăzute de țara terță în cauză. În cazul în care numai întreprinderile de asigurare din țara terță respectivă fac obiectul unor asemenea dispoziții, cerința de fonduri proprii noționale ale întreprinderii de asigurare afiliate și elementele eligibile pentru satisfacerea cerinței noționale respective pot fi calculate ca și cum întreprinderea în cauză ar fi o întreprindere de asigurare afiliată din țara terță respectivă.

2.5. **Indisponibilitatea informațiilor necesare**

În cazul în care autoritățile competente nu dispun, din diferite motive, de informațiile necesare în vederea calculării solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare, referitoare la o întreprindere afiliată cu sediul social într-un stat membru sau într-o țară terță, valoarea contabilă a întreprinderii respective în întreprinderea de asigurare participativă se scade din elementele eligibile pentru marja de solvabilitate ajustată. În această situație, câștigurile nerealizate aferente unei astfel de participații nu sunt admise ca element eligibil pentru marja de solvabilitate ajustată.

3. METODE DE CALCUL

Metoda 1: Metoda deducerii și agregării

Solvabilitatea ajustată a întreprinderii de asigurare participative este diferența între:

(i) suma:

- (a) elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare participative și
- (b) partea proporțională a întreprinderii de asigurare participative în elementele eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare afiliate

și

(ii) suma:

- (a) valorii contabile a întreprinderii de asigurare afiliate în întreprinderea de asigurare participativă și
- (b) cerința de solvabilitate a întreprinderii de asigurare participative și
- (c) partea proporțională a cerinței de solvabilitate a întreprinderii de asigurare afiliate.

În cazul în care participația în întreprinderea de asigurare afiliată constă, integral sau parțial, într-o proprietate indirectă, atunci punctul (ii)(a) încorporează valoarea unei astfel de proprietăți indirecte, ținând seama de interesele succesive relevante; iar punctele (i)(b) și (ii)(c) vor include părțile proporționale pe care le au elementele eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare afiliate și, respectiv, pentru cerința de solvabilitate a întreprinderii de asigurare afiliate.

Metoda 2: Metoda deducerii cerinței

Solvabilitatea ajustată a întreprinderii de asigurare participative este diferența între:

- (i) suma elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare participative și
- (ii) suma:
 - (a) cerinței de solvabilitate a întreprinderii de asigurare participative și
 - (b) partea proporțională a cerinței de solvabilitate a întreprinderii de asigurare afiliate.

La evaluarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate, participațiile în sensul prezentei directive sunt evaluate prin metoda punerii în echivalență, în conformitate cu opțiunea prevăzută la articolul 59 alineatul (2) punctul (b) din Directiva 78/660/CEE.

Metoda 3: Metoda bazată pe bilanțul contabil

Calculul solvabilității ajustate a întreprinderii de asigurare participative se face pe baza conturilor consolidate. Solvabilitatea ajustată a întreprinderii de asigurare participative este diferența dintre:

elementele eligibile pentru marja de solvabilitate calculată pe baza datelor consolidate și

- (a) fie suma cerinței de solvabilitate a întreprinderii de asigurare participative și a părților proporționale ale cerințelor de solvabilitate ale întreprinderilor de asigurare afiliate, pe baza procentajelor folosite pentru stabilirea conturilor consolidate,
- (b) fie cerința de solvabilitate calculată pe baza datelor consolidate.

Dispozițiile Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE și 91/674/CEE se aplică la calcularea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate și a cerinței de solvabilitate pe baza datelor consolidate.

ANEXA II

SUPRAVEGHEREA SUPPLEMENTARĂ A ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE CARE SUNT FILIALE ALE UNEI SOCIETĂȚI HOLDING DE ASIGURARE, ÎNTREPRINDERI DE REASIGURARE SAU ALE UNEI ÎNTREPRINDERI DE ASIGURARE DINTR-O ȚARĂ TERȚĂ

1. În cazul a două sau mai multe întreprinderi de asigurare prevăzute la articolul 2 alineatul (2) care sunt filiale ale unei societăți holding de asigurare, întreprinderi de reasigurare sau întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță și care sunt stabilite în state membre diferite, autoritățile competente veghează ca metoda descrisă de prezenta anexă să fie aplicată în mod consecvent.

Autoritățile competente exercită supravegherea suplimentară cu aceeași frecvență prevăzută în Directivele 73/239/CEE și 79/267/CEE pentru calcularea marjei de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare.

2. Statele membre pot renunța la calculul prevăzut de prezenta anexă cu privire la o întreprindere de asigurare:
 - în cazul în care întreprinderea de asigurare respectivă este o întreprindere afiliată unei alte întreprinderi de asigurare și în care este luată în calculul prevăzut în prezenta anexă efectuat pentru această altă întreprindere;
 - în cazul în care întreprinderea de asigurare respectivă și una sau mai multe alte întreprinderi de asigurare autorizate în același stat membru au drept întreprindere mamă aceeași societate holding de asigurare, aceeași întreprindere de reasigurare sau aceeași întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, și în care întreprinderea de asigurare este luată în calculul prevăzut de prezenta anexă efectuat pentru una din aceste alte întreprinderi;
 - în cazul în care întreprinderea de asigurare și una sau mai multe alte întreprinderi de asigurare autorizate în alte state membre au drept întreprindere mamă aceeași societate holding de asigurare, aceeași întreprindere de reasigurare sau aceeași întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, și în care s-a încheiat un acord ce dă dreptul de a exercita supravegherea suplimentară prevăzută de prezenta anexă autorității de supraveghere din alt stat membru, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2).

În cazul unor participații succesive (de exemplu: o societate holding de asigurare sau o întreprindere de reasigurare care este la rândul său proprietatea altei societăți holding de asigurare, altei întreprinderi de reasigurare sau altei întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță), statele membre pot aplica calculele prevăzute de prezenta anexă numai la nivelul întreprinderii mamă de bază a întreprinderii de asigurare care este o societate holding de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță.

3. Autoritățile competente veghează ca aceste calcule analoge cu cele descrise la anexa I să se facă la nivelul societății holding de asigurare, al întreprinderii de reasigurare sau al întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță.

Analogia constă în aplicarea principiilor și metodelor generale descrise de anexa I la nivelul societății holding de asigurare, a întreprinderii de reasigurare sau a întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță.

Exclusiv în scopul acestui calcul, întreprinderea mamă este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare care trebuie să respecte:

- o cerință de solvabilitate zero, în cazul în care este o societate holding de asigurare;
- o cerință de solvabilitate noțională, astfel cum se prevede la secțiunea 2.2 din anexa I, în cazul în care este vorba de o întreprindere de reasigurare sau astfel cum se prevede în secțiunea 2.4(B) din anexa I, în cazul în care este vorba de o întreprindere de reasigurare cu sediul social într-o țară terță;
- o cerință de solvabilitate stabilită conform principiilor din secțiunea 2.4(A) din anexa I în cazul în care este vorba de o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță;

și trebuie să respecte condiții similare celor prevăzute la articolul 16 alineatul (1) din Directiva 73/239/CEE sau la articolul 18 din Directiva 79/267/CEE privind elementele eligibile pentru marja de solvabilitate.

4. Indisponibilitatea informațiilor necesare

În cazul în care autoritățile competente nu dispun, din diferite motive, de informațiile necesare pentru calculul prevăzut în prezenta anexă, referitoare la o întreprindere afiliată cu sediul social într-un stat membru sau într-o țară terță, valoarea contabilă a întreprinderii respective în întreprinderea participativă se scade din elementele eligibile pentru calculul prevăzut de prezenta anexă. În această situație, câștigurile nerealizate aferente unei astfel de participații nu sunt admise ca element eligibil pentru calcul.